

Vypravěno

dne 8. 11. 2013

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pečina, MBA
Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 12. 11. 2013
podpis: 19. 11. 2013

MVCRP00Z89JY

- 7 - 11 - 2013

V Praze dne
Č.j.: MV-109503-5/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0149 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala

státní občanka
Ukrajiny, trvale bytem 6 (dále jen „žadatelka“),
rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 6.8.2013, čj. VS-3089/835.3/2-2012, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl takto:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána žadatelkou prostřednictvím Úřadu městské části Praha 14. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 22.11.2012. Žadatelka je státní občankou Ukrajiny. Trvalý pobyt na území České republiky jí byl povolen ke dni 17.9.2007. Manželství uzavřela v roce 2000 se státním občanem Ukrajiny.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splnila podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky, podmínku prokazující znalost českého jazyka podle požadavků stanovených vyhláškou č. 137/1993 Sb., kterou se stanoví kritéria pro prokazování znalosti českého jazyka žadatelů o udělení státního občanství České republiky,

podmínku, že v posledních pěti letech nebyla pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin a podmínku spočívající v plnění povinností vyplývajících ze zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení, důchodového pojištění, daní, odvodů a poplatků.

Žadatelce nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohla obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, neboť s Ukrajinou ji pojí rodinné vazby, kde trvale žije její manžel a rodiče. V kontextu této skutečnosti Ministerstvo vnitra předmětné žádosti nevyhovělo z důvodu nedostatečné rodinné integrace žadatelky do české společnosti.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6.8.2013, čj. VS-3089/835.3/2-2012, podala žadatelka včasný rozklad. Vyslovila nesouhlas s argumentací Ministerstva vnitra týkající se důvodu, pro který nebylo vyhověno její žádosti, tj. její nedostatečné rodinné integrace do české společnosti. Konstatovala splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. V té souvislosti odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 24.6.2010, čj. 5 As 73/2009 – 97, týkající se rozšiřování podmínek pro udělení státního občanství České republiky nad rámec ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, kdy ve volném rozšiřování dotčených podmínek správním orgánem lze spatřovat libovůli správního orgánu v rámci řízení o žádosti a výčet podmínek podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství nelze pokládat za demonstrativní, ale za taxativní. V závěru rozkladu žadatelka uvedla, že do České republiky přicestovala v roce 2002 a je v ní plně integrovaná, zejména pracovně. Je těhotná a dítě chce vychovávat v České republice, manžel požádal o udělení povolení k dlouhodobému pobytu. V České republice plánují společně žít.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 29.1.2013 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatelku o zahájení správního řízení o její o žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu ji poučilo o možnosti před vydáním rozhodnutí nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Usnesením ze dne 8.3.2013 bylo řízení o žádosti přerušeno a žadatelka byla vyzvána k doplnění žádosti o vyjádření se k některým skutečnostem týkajícím se jejich cest do zahraničí a k bydlišti manžela, aby tak Ministerstvo vnitra získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Současně byla žadatelka vyrozuměna o tom, že pokud ve stanovené lhůtě požadované listiny Ministerstvu vnitra nepředloží, bude řízení o její žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Vzhledem ke skutečnostem, které žadatelka uvedla ve svém vyjádření dne 21.3.2013, tj. o pobytu manžela na Ukrajině od roku 2011 v důsledku jeho vyhoštění slovenskými úřady po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a zákazu vstupu do států Schengenského prostoru, bylo správní řízení o žádosti usnesením Ministerstva vnitra ze dne 18.4.2013 opětovně přerušeno s tím, že žadatelka byla předvolána k osobnímu jednání na Ministerstvo vnitra. Dne 14.5.2013 potvrdila skutečnosti související s pobytem manžela na Ukrajině, o tom, že jej navštěvuje maximálně na 14 dnů v měsíci. Uvedla, že manželova žádost o povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky byla v březnu 2013 zamítnuta s odkazem na jeho zařazení do Schengenského informačního systému. Nyní probíhá odvolací řízení.

Ministr vnitra v intencích návrhu rozkladové komise konstatuje, že podle předložených listin žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a), c) d) a e) zákona o státním občanství. Žadatelce nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky, aby si mohla obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tak podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

V daném případě námitka žadatelky na libovůli Ministerstva vnitra, kterou spatřuje v rozšiřování podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, a to v kontextu judikátu Nejvyššího správního soudu, shora uvedeného, nelze pokládat za relevantní. Ministr vnitra se domnívá, že Ministerstvo vnitra dotčené podmínky žádným způsobem nerozšířilo, jak namítá žadatelka, ale pouze konstatovalo, že v rámci posuzování komplexní integrace žadatelky do české společnosti. Tuto žadatelka nespĺňuje zejména z hlediska rodinné integrace spočívající v odděleném rodinném soužití s manželem, t.č. trvale žijícím na Ukrajině. S ohledem na očekávané narození dítěte a jeho výchovy je třeba nutně zohlednit princip jednotného státního občanství, neboť žadatelka i manžel jsou státními občany Ukrajiny a manželovi Ministerstvo vnitra

zamítlo žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodu shora uvedeného. V současné době je vedeno odvolací řízení. Při posuzování žádosti byla zohledněna i skutečnost, že žadatelka v současné době tráví v České republice pouze dny, kdy dochází do zaměstnání a volný čas tráví na Ukrajině. Žadatelka při jednání na Ministerstvu vnitra připustila, že pokud nebude manželovi povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, hodlá za ním dojíždět na Ukrajinu v dosavadním rozsahu, tj. cca na 14 dní v měsíci. Ministr vnitra konstatoval, že žadatelka má na základě povoleného trvalého pobytu na území České republiky nárok na vyplacení všech sociálních dávek, a to i v souvislosti s těhotenstvím a mateřstvím. Pokud hodlá žít v České republice, její dosavadní postavení jí v tom nijak nebrání.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu judikovaném v rozsudku pod č.j. 3 As 32/2005 – 51 je však třeba vzít v úvahu vlastní institut státního občanství, který je charakterizován jako trvalý a pevný svazek fyzické osoby s Českou republikou. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána plnou integrací fyzické osoby v České republice, která se projevuje v rodinných, pracovních, sociálních a dalších vazbách. Ministerstvo vnitra je proto nejen oprávněno, ale i povinno zkoumat okolnosti každého jednotlivého případu (každé žádosti cizince o udělení státního občanství České republiky) při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek uvedených v ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky. V případě, že jsou podmínky uvedené ve shora citovaném ustanovení splněny, správní orgán hodnotí další skutečnosti významné z hlediska žádosti o udělení státního občanství České republiky. Právě v této fázi správního řízení nastupuje správní uvážení. Ministr vnitra v kontextu shora uvedeném, konstatoval, že v daném případě nelze spatřovat plnou integraci žadatelky do české společnosti.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně

přijímán. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatelky na území České republiky nelze dovodit, že by mohla být na svých právech jakkoli krácena. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi osobou žádající o udělení státního občanství České republiky a státem (Českou republikou). Musí zde existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jejího pobytu na území

133

České republiky a její komplexní integrace do české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti se nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství tato osoba splňuje. V daném případě, jak již bylo shora uvedeno, v rámci posuzování komplexní integrace žadatelky do české společnosti, tuto žadatelka nespĺňuje, a to zejména z hlediska rodinné integrace spočívající v odděleném rodinném soužití s manželem, t.č. trvale žijícím na Ukrajině.

Ministr vnitra konstatuje, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

